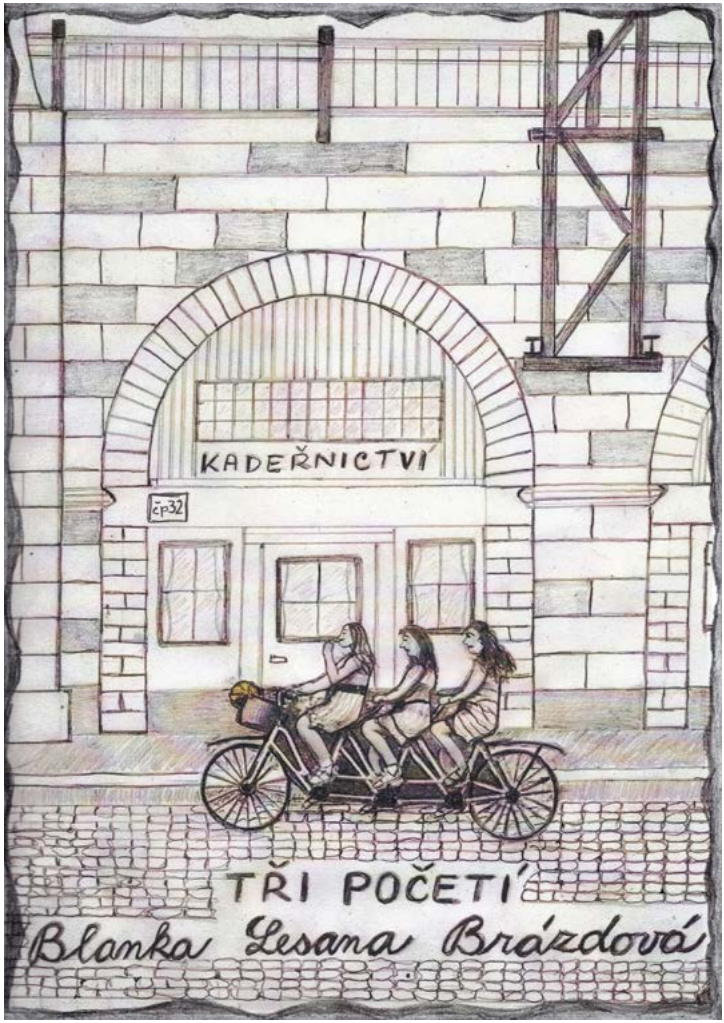
KADEŘNICTVÍ
čp32
TŘI POČETÍ
Blanka Lesana Brázdová

Copyright © Blanka Lesana Brázdová, 2022

Vydala Blanka Lesana Brázdová ve spolupráci

s Nakladatelství JONATHAN LIVINGSTON, s. r. o.,

v Praze 2022.

978-80-7551-275-8 ePub

978-80-7551-276-5 mobi

978-80-7551-277-2 PDF

TŘI POČETÍ

Blanka Lesana Brázdová

Věnováno všem ženám, které počaly jinak, než jak si přály...

Poděkování

Ráda bych poděkovala manželovi Neklanu Brázdovi za vytvoření obálky i k této mé knize a též za jeho morální podporu při mém literárním snažení.

Mé poděkování patří i panu Richardu Slezákovi za to, že mi pomohl k dokončení této knihy tím, že mi můj notebook dokázal v tak krátkém čase uzdravit.

Stejně tak bych ráda poděkovala i paní Michaele Benešové za její lidský a citlivý přístup přispirituální regresi, také za to, že mi vyšla vstříc víc, než jsem čekala.

Touto cestou děkuji i znalci kamenů panu Janu Göde za pomoc při určení polodrahokamů a též za poutavé vyprávění o jeho zajímavém koníčku.

V neposlední řadě mé poděkování patří nakladatelství JONATHAN LIVINGSTON, s.r.o., zejména paní Evě Kaiserové, za to, že se zrodila i tato má třetí kniha.

Martina

Je mi ještě až podivně teskno po bývalém komisaři. A dnes už se mám seznamovat s novým.

Co se stalo, nejde odestát. Stále se nedokážu zbavit vtíravého neodbytného pocitu, že za smrt toho starého hodného pána nesu vinu právě já. A budu muset s tímto vědomím dožít po zbytek svého života.

Tak jako jiné dny jsem mu tehdy přinesla k podpisu poštu. Hned, jak jsem otevřela dveře jeho kanceláře, mi bylo zřejmé, že je mu zle. Hodně zle. Ptala jsem se ho, zda nechce zavolat záchranku, ale on v rámci svých sil za současného přemáhání bolesti můj návrh rezolutně odmítl.

Zemřel na infarkt dřív, než mi skončila pracovní doba.

Snad všichni z celé kriminálky ho měli rádi. Já osobně aspoň nevím o nikom, s kým by měl spory nebo kdo by ho nemusel. Řekla bych, že i vedoucím oddělení bude tenhle chlap chybět. Byl to dobrej člověk. Měl dar přirozené autority. Tolik snil, co vše podnikne v důchodu se svou ženou. A ani se ho nedožil.

Naopak o našem budoucím komisaři kolují podivné zvěsti. Budu si přát, aby pro tentokrát nebylo naplněno lidové rčení, že na každém šprochu je pravdy trochu. Mladý ambiciózní blb nám tu fakt nechyběl, třebaže to má být údajně charismatický fešák.

Trochu se i bojím, aby o slíbené místo na kriminálce změnou situace nepřišel Martin. Toho dojíždění z Poděbrad za mnou má už tak akorát. A rád by i tady pracoval na kriminálce. Bývalému komisaři se Martin už na první pohled zamlouval. Chtěl hotového kriminalistu, policajta se zkušenostmi, který ví, o čem ta práce skutečně je. Ten, na jehož místo má Martin nastoupit, přišel před rokem s představami a manýry z televizních detektivek. Pak ztratil o práci zájem a odešel zkusit své štěstí k psovodům. Nedávno jsem ho potkala s bílou čepicí a vypadal, že u dopravky mu to svědčí, i ta čepice mu slušela. Tak se snad konečně našel.

Pořád doufám, že až budeme s Martinem bydlet spolu, i to miminko se nám už konečně podaří po letech marné usilovné snahy. Čáp zatím kroužil v našem dosahu, mezi příbuznými a známými, ale za námi s žádným mrnětem nepřiletěl. Snad to chce jen čas. A dál se snažit stejně vehementně jako doposud. Jen ještě častěji.

I naši rodiče neustále naléhají, kdy už se dočkají vnoučete. Oba jsme s Martinem jedináčci, a tak vnouče či vnoučata pro obě strany jsou jen v našich rukách, či spíše v jiných tělesných orgánech. Milování s Martinem je něžné a láskyplné, ale poslední dobou spíš už jen snažení.

Naši mi pořád předhazují, že až budu čekat dítě, koupí nám s Martinem velký byt ve vilové čtvrti. Chtějí mě tím zřejmě motivovat, obdobně jako v době,

kdy jsem ještě chodila na ekonomku a vyhrožovali mi, že pokud s Martinovým předchůdcem otěhotním, nic z toho, co mi koupili do výbavy, od nich nedostanu. Přijde mi až úsměvné jejich pojetí světa, protože pokud bych opravdu ve třeťáku nebo čtvrťáku otěhotněla, pak to, že nedostanu třeba nůžky na kuře nebo povlečení a péřové peřiny by pro mě bylo asi nejmenším trestem. O co víc mě tenkrát od těhotenství varovali, o to usilovněji mě do něj nyní tlačí. Jenže ono to nejde zas tak na povel. Minimálně nám s Martinem.

Martin na tom se svou mámou není o moc líp. Paní Kousalová mu dala vnouče rozkazem. Sice policistka není a nikdy nebyla, ale na povel doma funguje nejen Martin, ale i jeho otec. V případě manželů Kousalových se protiklady přitáhly natolik, že se až mnohdy divím, jak se právě tihle dva mohli dát dohromady. Martin od svých prarodičů slyšel, že se jeho rodiče museli brát.

Asi i proto žije paní Kousalová s pocitem, že jí toho Martin hodně dluží, minimálně to vnouče, protože nebýt jeho, vdala by se líp. Pan Kousal byl prý jen převozník na zraněné srdce paní Kousalové.

Prostě čáp v případě Martinových rodičů neodvedl svou práci zcela dobře. V našem případě má podezřele laxní čapí přístup.

Jarmila

Sedím v takřka prázdné poblité noční tramvaji. Ujel mi vlak z Poděbrad. Nedokázali jsme se rozloučit. Už je to dvacet let ode dne, co jsme vyšli základku a pravou nohou vykročili z budovy základní školy. Čas tak rychle letí.

Dva spolužáky a jednu spolužačku jsem už ani nepoznala. A nebyla jsem sama. Já se dle mínění většiny prý moc nezměnila, jen už nenosím vlasy spletené do copu s gumičkou.

Bylo zajímavé slyšet všechny ty rozmanité lidské osudy jednotlivých spolužáků.

Pak, když jsem se učila na kadeřnici, mi v kolektivu dobře nebylo naopak ani trochu. Tehdy jsem si uvědomila, že vůbec není samozřejmostí, aby ve třídě nikdo nikoho nešikanoval. Nechci si stěžovat. V průměru jsem i tak měla v životě štěstí na dobrý školní kolektiv. Jen na třídní sraz z učňáku se nechystám. Ani mě tam nikdo nepozval.

Třídního srazu základky se kromě nás dospělých dětí nikdo jiný nezúčastnil. Ani naše učitelka na češtinu, díky které jsme se nemuseli nic moc učit všechny další roky. Uměla naučit. Bylo až k nevíře, že v soukromí nebyla zdaleka taková, jako profesně. O co víc dokázala se svými žáky profesně, o to méně uměla lidsky milovat svého muže. Její manžel se prý mohl po bytě pohybovat jen v předem určených trasách a byl podpantoflák s velkým P. Na třídní sraz se bohudík nedostavila ani naše třídní učitelka, která se navzdory zásadám Amose Komenského vyžívala ve fyzických trestech po předchozím strohém upozornění: „Sundej optiku!“

V mysli mám doteď třicet pět různých lidských osudů. Dost rozličných.

Některé jen z doslechu, protože jak se dalo očekávat, ani všichni spolužáci na sraz nedorazili.

Některé životní poutě kluků a holek ze třídy jsou až úsměvné. Třeba Olívie nám vylíčila, jak se poprvé setkala se svým nynějším manželem přes svého bratra. Jen kvůli němu se vydala na celodenní výlet na kolech s partou nadšenců, v jejímž čele jel její bratr. Ostatní, na rozdíl od ní, byli zvyklí jezdit dlouhé tratě. Ani moc nečekala, že by o ni dotyčný nezadaný bezdětný svobodný pohledný muž projevil zájem, ale malá naděje tu přeci jen byla a naděje umírá poslední.

Olivie hlavně toužila přijít na jiné myšlenky po ukončení vztahu s vdovcem, který nedokázal ani v obětí s ní zapomenout na svou zesnulou manželku. S vdovcem Olívie přecenila své psychické síly, na kole naopak ty fyzické.

V jednu chvíli nabyla dojmu, že cestou zemře, prostě vypustí duši. Tu na zapůjčeném kole vypustila hned zpočátku. Pomohl ji v nelehké situaci právě dotyčný mladík, jehož si u bratra v kanceláři vyhlédla, což Olívii dodalo naději, že třeba nešlape úplně zbytečně.

Kolo nebylo nikdy jejím koníčkem, ale vidina možného bližšího seznámení jí dodávala sílu vydržet až do konce. Od bratra, dřív, než usedla do sedla, vyzvěděla, že tento jeho kolega není gay. Nechtěla si znovu naběhnout, jako když chodila dvakrát týdně číhat na svého předchozího idola do bazénu. Naučila se bravurně splývat, aby následně zjistila, že dotyčného plavce stejně neoslnila, jelikož se zamiloval do jejího bratra.

Cestou na kole si v hlavě přemítala, jaké „ale“ by ji mohlo čekat tentokrát. Měla chuť to takřka před cílem vzdát, aby nebyla sama sobě pro smích, přesto se omámeně vlekla za skupinou kolařů, jako můra přitahována světlem byla schopna obětovat i život.

A nakonec do svého cíle přeci jen dojela. Zpocená. Zmožená. Sotva chodila.

Do měsíce otěhotněla. Do třech měsíců se vdávala. Jsou spolu doposud.

Nerozvedených jako třeba Olívie, na třídním srazu bylo pomálu. I většina spolužáků si, tak jako já, už vyzvedla svůj rozsudek o rozvodu manželství. Je až s podivem, kolika z nás to na první pokus nevyšlo. Část lidí už má nové partnery, někteří i úředně potvrzené. Zbylí mají prsteníčky prozatím bez drahého kovu. Ani mně snubní prstýnek nezdobí.

Dva spolužáci, shodou okolností oba Petrové, na třídní sraz nemohli přijít, protože přebývají momentálně ve výkonu trestu. Jeden za krádeže aut, druhý za drogy. Právě do tohoto druhého z Petrů jsme byly asi všechny holky na základce zamilované.

A pak jsme ještě tajně snili o Marianovi. Ani toho jsme neměli možnost po letech spatřit. Měl ze všech kluků ve třídě nejlepší známky, ale nebyl šprt. Byl asi chytrý po svém tátovi, který se živil jako vědec. Od Marianovi starší sestry jeden spolužák vyzvěděl, že zhruba ve třiceti začal náš dívčí idol trpět vážnými psychickými problémy. Lékaři mu nedokázali pomoci, ani ti nejlepší ho nenasměrovali zpět do normálního života.

Přes jiného našeho spolužáka, který to dotáhl na post primáře, měl Marian

na psychiatrii protekci, ale bez valného výsledku. Dá se spíš říci, že to celé bylo k ničemu. Teď prý Marián žije jako bezdomovec kdesi na ulici.

Nepřišla ani třídní kráska Pavla, která naopak byla idolem všech našich spolužáků. Žárlily jsme na ni, ale zájem o ni byl oprávněný. Byla nejhezčí i nejchytřejší. Bohužel si ji ve dvaceti letech vyhlídla rakovina. Podrobila se amputaci obou prsů. I tak boj o život prohrála.

Taky jsem zůstala v údivu, za koho se provdala spolužačka Emilka vychovávaná po matčině smrti babičkou. Celou školní docházku si ji pamatuji s krátkou ofinou navíc připnutou pérkem nad čelo, aby se jí nekazily oči, a to u jinak krátkých vlasů. Na svačinu ji babička pravidelně z krajíců odkrajovala kůrky, aby je nemusela kousat. Plachá vzorně vychovaná, malá dospělá Emilka se provdala za největšího lumpa z celého sídliště. Nedokážu pochopit, že jim manželství funguje doteď. Emilka, coby lumpíkova manželka a současně i matka dvou synků, vypadá však víc než spokojeně. A už není zdaleka tak upejpavá, jako bývala.

Nikdy jsem nebyla ve třídě kluky zbožňovaná, ale dneska jsem si mezi nimi připadala jak modelka. Vůbec to nechápu. Současně jsem si uvědomovala, že být středem zájmu taky nebude zas takové terno, jak to na první pohled snad i vypadá. Nějaký čas jsem si lichotky a zájem se mnou tancovat užívala, ale pak už to bylo únavné. Nejvíc Robert. Měl něco upito a byl vlezlý. S postupujícím časem z jeho úst zaznívaly stále víc oplzlé řeči, a ještě nemravnější návrhy.

Ocenila jsem, když mě Martin nabídl svůj doprovod na vlakové nádraží. Zřejmě ho k tomu přiměla i jeho policejní čest a vrozená motivace pomáhat druhým. Jen škoda, že vlak v půl desáté jsem už nestihla a musela z Poděbrad odjet až nočním spojem. Po celou dobu mi Martin dělal na nádraží společnost, pak mi popřál šťastnou cestu, zamával a vydal se loudavou klátivou chůzí, jakou si u něj pamatuji už z doby našeho dospívání, zpět na ubytovnu.

Lada

Rozhodla jsem se vzít nohy na ramena a utéct. Objektivně zhodnoceno ani trochu neběžím. Zvolila jsem jen rychlou chůzi. Časem zařadím indiánský běh, tedy chůzi prokládanou krátkým během. Chci být co nejrychleji pryč od toho zrádce a pokrytce.

Pokud bych předmět doličný našla dřív, mohla jsem ještě stihnout poslední tramvaj, která by mě dovezla až domů. Zastávku mám přímo před vchodem do paneláku.

Snad bych i přijala drsnou realitu, že jsem tři roky ztratila s ženatým mužem, budoucím tátou od rodiny. Mnohem horší byla Sašova reakce, když jsem mu pomyslně položila nůž na krk. Neustála jsem jeho odpověď na mou otázku, proč mi celou tu dobu tajil manželku a očekávaného potomka. Díval se někam mimo mě a pak naštvaně vyštěkl: „Nikdy jsi se na to neptala!“

To už jsem se nezmohla na další slova. Neměla víc dotazů. Jen touhu.

Nejdřív mu přiložit na krk skutečný nůž ležící opodál na kuchyňské lince a pak ho alespoň poranit svými slovy.

Opustila jsem prostor bytu, který si Saša pronajímá s dalším spolubydlícím. V tichosti to nebylo. Probudila jsem minimálně nejbližší sousedy.

Mám snad na čele napsáno, že toužím být milenkou ženatého muže? Působím snad dojmem, že oddací list považuji jen za kus papíru? Nechci být kamarádkou s výhodami. Z mého pohledu to je jen vzletné označení pro skutečnost dělat někomu milenku. Něco takového mě ponižuje. Nejsem ten typ. Toužím se vdát. Mít děti. Hodného manžela. Domek s malou zahrádkou. Psa a třeba i kočku.

Jak Saša mohl se mnou řešit společné bydlení nebo plánovat založení rodiny, aniž by mi drobnost, že ženatý už je a jednu rodinu už stihl založit, o sobě prozradil?

Snubní prstýnek prý nenosí, aby mu na ruce nepřekážel. A za manželkou a synem jezdí jen občas. Žijí odděleně, protože tady vydělá víc peněz. Potřebuje platit hypotéku, a kromě toho uživit svou ženu, v současné době na rizikovém těhotenství.

Už nechtěl bydlet ani o den víc u tchyně s tchánem. Dávali mu prý sežrat, že je z děcáku a do rodiny se vetřel s holou prdelí přímo z Nemanic. Šel do vlastního bydlení i za cenu velkých finančních výdajů. Jak se zpětně ukázalo, přecenil se.

Chtěl si mě ke své manželce ten idiot časem přistěhovat? Proč mi namazal tuny medu kolem pusy? Měl mě za hlupačku jen do postele, anebo taky aspoň trochu rád, jen mě poznal až po té druhé, vlastně první?

Vím, bude to znít jako fráze, ale mé biologické hodiny vážně tikají. Pokud by si mě aspoň trošičku vážil, pak by mě k sobě nepoutal planými sliby. Nezablokoval sebou případného jiného volného zájemce.

Sám se namnožil, tak proč měl pocit, že já to samé nepotřebuju taky? Šetří každou korunu, těžko by měl jednu ženu s dítětem tady a jinou tam.

A já bych to tak nikdy ani nechtěla.

A jak by to vyřešil se svou zákonitou manželkou, kdybych skutečně otěhotněla? Vrátil by se na víkend domů a hned mezi dveřmi po uvítací puse by radostně zahlaholil: „Mám pro tebe, ženuško moje, radostnou zprávu. Čekám dítě s Ladou."

Potomka se mnou vůbec neplánoval, to je jasný. Já si naivně myslela, že se na roli otce jen prozatím necítí.

Chtěla jsem ho překvapit. Naštěstí jsem zrovna dnes neměla plodné dny. Dítě by vše nakonec jen ještě víc zkomplikovalo. Takhle jsem na něj mohla zařvat to své „Sbohem a šáteček!" Ani nevím, jaký literát to vlastně napsal, ale utkvělo mi to v hlavě ještě z dob školní docházky.

Jako by nebylo dost ponižující k Sašovi chodit, jen když jeho spolubydlící nebyl doma. Nesnášela jsem průpovídky toho druhého na téma, že už odchází, abychom si se Sašou mohli užít. Dělá to sám taky tak? Vodí si nějakou ženskou za účelem pobavení do stejného bytu on v době, kdy se někam pryč naopak na oplátku uklidí Saša? Dělá se mi z nich špatně. Z obou. Třeba však tomu druhému křivdím, možná měl jen blbý řeči, ale o manželství chlapíka, se kterým sdílel pronajatý byt v

rámci spolubydlení neměl ani potuchy. Tak jako já.

Jestli to přeci jen věděl, proč mi nenaznačil, o co Sašovi ve skutečnosti jde? Mám vedení z Havlíčkova Brodu, ale nemusel to přeci říct na plnou hubu, abych se včas vyklidila z pozice milenky.

Zase tak zoufalá navzdory svému věku přeci jen nejsem.

Martina

Kluci z mravnostního mi přislíbili pomoc. Mají dle přání našeho nového komisaře, který se chce předvést, přivézt šunkové chlebíčky, a hlavně šampaňské. Měla jsem chlebíčky domluvené s kantýnskou, ale vypekla mě. Zase se hodila marod. Ať se na to baba vykašle, jestli ji to tu už nebaví. Beztak je víc doma než v práci.

Jsem za pomoc kolegů ráda. Sama bych to vše tramvají nedotáhla. Sice můj „italský trabant" Fiat Panda je velmi nenáročný vůz, ale zrovna teď je v opravně. Přestalo mu svítit levé přední světlo. Prý vypálený konektor či co.

Na oplátku ode mě potřebují, abych se ještě dnes ujala tří žen a vytvořila s nimi postupně identikity pachatele, který je údajně znásilnil. V jejich případě asi nepůjde o lživé obvinění, když během posledních zhruba deseti dnů už třetí žena ohlásila, že byla v nočních hodinách znásilněna mužem zhruba ve věku třiceti let. Jako zvláštní znamení všechny uvedly, že dotyčný navzdory odhadovanému věku neměl zuby. A také se shodly na jizvě nad levým okem. Povšimly si i mastných vlasů splývajících po ramena a křivého orlího nosu. Prostě nezapomenutelný zjev. Navíc prý velmi silně zapáchal. Uvedly svorně, že do úst jim jako roubík nacpal nějaký kus špinavého hadru. Dvě ze tří v průběhu aktu ohrožoval břitvou.

Chápu, že identikity potřebují co možná nejdřív. Je jen otázkou času, kdy se nám přihlásí další ženská. Celkový počet znásilněných se tak jako v jiných případech těžko jen odhaduje. Nebývá málo těch, které znásilnění nikdy na policii neohlásí nebo se na ně přijde až náhodou zpětně. Nechápu je. Pomohly by svým svědectvím při vyšetřování a urychlily by s velkou pravděpodobností i dopadení pachatele. V konečném důsledku by ochránily jiné a snížily tak celkový počet všech obětí konkrétního násilníka. Chovají se sobecky a hloupě, pokud to, co se jim přihodilo, jen v sobě v tichosti pohřbí.

Nový komisař nastoupí až za tři měsíce. Do té doby má údajně ještě předávat agendu na svém dosavadním působišti. Již dnes, 1. června, se však touží s námi všemi blíže seznámit.

Venku je zrovna nádherně. Po delším čase první hezký teplý sluneční den. Radši bych se zašla vykoupat, než tu po práci tvrdla v zakouřené zasedací místnosti a vedla plané řečičky o ničem. Takové ty žvásty, jak už je venku krásně, to že minulý rok touhle dobou ještě nebylo...

Do rozhovorů osobnějšího rázu se před novým komisařem stejně nikdo z nás nepustí.

Beztak mu jde jen o to, aby celé kriminálce ukázal, kdo bude za tři měsíce

hlavním jelenem na tomhle našem překrásném zeleném paloučku.

Na kolektiv si stěžovat nemůžu. Práce v převážně mužském kolektivu je pro mě, tak jako asi pro většinu žen, výhrou.

I toho dost vzájemně o sobě víme. Já se přestala tajit tím, že se nám s Martinem nedaří počít miminko. Takový Olin zase přiznal problémy s exhibicionisticky založenou manželkou. Vždy a všude se neskonale ráda předvádí. A doma, pokud není vše po jejím, mu s oblibou vyhazuje služební průkaz z dvanáctého patra. Pak se škodolibě baví tím, jak Olin úprkem bere schody po třech, aby nemusel čekat na výtah a dokázal být před panelákem v co možná nejkratším čase. Chápu ho, kdyby přišel o služebák, byla by to prekérní situace. A hodně vysvětlování.

Manželka vedoucího prvního oddělení pro změnu dělá ze života peklo zbylým nájemníkům. V šestipatrovém paneláku se služebními byty, ještě z doby, kdy se policistům byty přidělovaly, zavedla u výtahu nástěnku. Denně přiděluje červené a černé puntíky, zejména za úklid společných prostor, ale hodnotí i chování neboli míru úslužnosti vůči ní. Její manžel to nese statečně.

Každý máme nějakou úchylku.

Traduje se mezi kolegy třeba historka o znásilnění učitelky inženýrem. Ta prý zavedla svému muži bodový systém, přičemž při dosažení deseti bodů svolila k intimnímu styku s ním. Dotyčný inženýr jednou psychicky nevydržel a vynutil si pohlavní styk při devíti bodech. Ona vše ohlásila jako znásilnění a vypověděla, že svému manželovi vůbec nerozumí, protože kdyby třeba vynesl předmětný večer jen odpadkový koš, dosáhl by tím nejen deseti bodů, ale ještě by mu jeden bod zbyl k dobru pro příště.

Jarmila

Na třídní sraz se mi původně ani trochu nechtělo. Bála jsem se, že si budu s bývalými spolužáky připadat nepatřičně. Do zamluvené restaurace jsem vstupovala v očekávání záplavy fotek dětí a usměvavých manželů a manželek. Zatímco u mě v kabelce nebyla nachystána fotka žádná. Tak však naše setkání po dvaceti letech ani v nejmenší neprobíhalo. Až na Roberta byli všichni v pohodě.

Následná noční procházka po Poděbradech s Martinem byla nakonec vlastně i trochu romantická. Na základce jsem si ho příliš nevšímala. Mezi ostatními kluky ničím nevynikal. Jenže právě dnes na třídním srazu jsem pochopila, že ti šedí myšáci to dotáhli v životě nejdál.

I novodobý rytíř Martin je už rozvedený. Brzy se však ožení podruhé. Přiznal, že jeho první manželství nedopadlo dobře matčinou zásluhou. Jeho manželka život po jeho boku vzdala asi hlavně kvůli neshodám s tchyní. Martin zjednodušeně řečeno věří, že jeho stávající snoubenka policistka Martina vydrží víc.

Osm z nás ještě nemá děti, ale na srazu jsme z těch bezdětných byly jen my s Martinem. Zbylých šest se nedostavilo. Možná někteří měli stejnou obavu z nechtěné výjimečnosti tak jako původně i já.

Dnes je Den dětí. Také bych už ráda s někým potomka počala. Přemítám, kde dělám chybu, když hledím z okénka tramvaje a pozoruji svět přes poškrábané sklo a nastříkané grafity. Snad bych i chtěla osobně poznat toho troubu, co měl potřebu se takhle v tramvaji zvěčnit. Říkám si, proč si nenajde lepšího koníčka.

V celé tramvaji už sedíme jen tři. Já, jeden opilý potetovaný mládenec a na poslední zastávce k nám přistoupil ještě nějaký exot. Usedl přímo naproti mně, ač tramvaj zeje prázdnotou. Strašně to tu zasmradil, třebaže všechna okénka v tramvaji jsou otevřená. Nedivím se. Je nádherná romantická noc.

Je mi teskno. Před měsícem prvního května nikdo neřešil, jestli do roka celému světu uschnu.

Podle delších mastných vlasů lze usuzovat, že muž sedící v mém dosahu šampón ke svému životu vůbec nepotřebuje nebo k němu nemá přístup. V každém případě z něj jde nejen nepopsatelný smrad, ale i strach. Křivý nos, pichlavé oči, ironický poťouchlý úsměv či spíše škleb bezzubými ústy. Zase tak starý však nebude. Odhaduju mu čtyřicet, možná i méně. Kéž by už vystoupil. Zvedá se mi z něj žaludek. Zírá na mě. Jazykem si přejíždí donekonečna své oschlé popraskané rty. Slyšitelně při tom pomlaskává.

Odvrátila jsem od něj zrak a hledím znovu okénkem na noční město osvětlené pouličními lampami. Projela sanitka a dva policejní vozy. Město v tuhle dobu asi nebude moc bezpečné místo.

Tramvaj s námi třemi putuje dál po kolejích. Veze mě k domovu. Už se těším na svou čistou postýlku. Ten špindíra asi takové štěstí mít nebude a nejspíš si ustele někde na ulici pod mostem nebo v podchodě.

Škoda proudu. Mohli tramvajákovi dát namísto tramvaje pro nás jen osobák. Jen nevím, kdo by seděl vedle smraďocha.

Hlásili bouřku a silný déšť. Snad mám v baťůžku deštník. Déšť toho tchořího muže aspoň trochu umyje. Zatím však ani kapka.

Nevydržela jsem, zvedla se a přešla směrem dopředu přímo za řidiče. Závidím mu, že ho odděluje od zbytku tramvaje a tím pádem i nechutného zápachu připomínajícího zkažená vajíčka skleněná přepážka. Řídit tramvaj neumím, ale klidně bych si to s ním vyměnila. Zas tak složitý to určitě nebude.

Potetovaný mladík hodně přebral, ale aspoň nepáchne. Sotva stojí na nohách, klátí se i pokud tramvaj stojí na křižovatce. Má výhodu, že v tomhle stavu ani našeho spolucestujícího nejspíš příliš nevnímá. Jsme mu oba ukradení. Já i smraďoch. Nechápu, proč si radši taky nesedne, jedině, že by chtěl vestoje být blíž průvanu z okénka.

Musím se pochlapit. Přeci nepůjdu takový kus pěšky. Poslední tramvaj dnešní noci. Jakou radost jsem měla, že mi neujela. Dokud nepřistoupil on. Má jediná šance, jak se svézt až na sídliště. A teď bych to vzdala a šla pěšky? Nástupem tchořího muže můj úspěch z doběhnutí tramvaje začal mít své velké smradlavé „ale“.

A to jsem si ještě několik zastávek nazpět předsevzala, že pošlu na řidiče pochvalu, protože na mě čekal, když mě viděl dobíhat. Možná tak jako já razí heslo

„každý den jeden dobrý skutek“ a na 2. června má díky mně už splněno od brzkých ranních hodin.

Venku zahřmělo. Mám si zavolat taxík? Než bych došla pěšky, promokla bych na kost. Jenže neznám na taxislužbu telefonní číslo. Smraďocha by do taxíku asi nevzali, ten ho vědět taky nebude. A ten opilý kluk je rád, že je rád. Asi v tomhle stavu by mi taky moc neporadil. Snad na lince 1188, pokud si pamatuju dobře aspoň tohle číslo, by mi mohli vytrhnout „smrdutý trn z paty“.

Škoda, že nemám momentálně už zase žádného partnera. Asi bych se oproti svému původnímu přesvědčení po rozchodu s Igorem zase smířila i s ženáčem, jen kdyby teď cestoval se mnou. Zasním se při představě, jak jdeme ruku v ruce nočním městem s hvězdami nad hlavou. A on mi ukazuje Malý a Velký vůz. Mohl by mi nakecat cokoliv, já hvězdy od sebe stejně nerozeznám. Vypadá to, že fakt bude pršet. A ne málo.

Mít chlapa, třeba bych se teď vezla autem. A on by měl jednu ruku na volantu a druhou na mém stehně. V lepším případě by neříkal, kdy musí domů k manželce a ani se mi nesvěřoval s tím, jak moc ho život s ní štve a nedával mi tím plané naděje.

Nebo jsem se teď mohla přesouvat domů na motorce, i když jezdit na motorce jako spolujezdec se bojím. A na to, abych ji sama řídila a měla jízdu ve vlastní režii mi chybí papíry na motorku. Řidičský průkaz se na seznamu mých předsevzetí ani nevyskytuje. Na auto a už vůbec ne na motorku.

Naopak tam již delší dobu zaujímá prvenství přání se vdát a žít úplně běžným rodinným životem.

Zrovna vidím kolem projet tři motorkáře. Snad budou v cíli dřív, než začne pršet.

Na motorce jsem seděla jen v patnácti a pak ve dvaceti pěti. V těch patnácti jsem helmu ještě neřešila, navíc jsem se svezla asi jen pět minut s klukem ze sousedství kolem našeho paneláku. Postupně tehdy jako velký frajer povozil všechny holky ze sídliště, když dostal svou první motorku.

O deset let později jsem usedla na motorku svého dnes již bývalého manžela předpisově s helmou na hlavě. Kvůli špatné velikosti nebo nestylovém držením hlavy či chybnému upevněním helmy před jízdou se mi zvedla nahoru jen co jsme se rozjeli rychleji. Neviděla jsem vůbec nic.

Netušila jsem, kudy se můj bývalý manžel se mnou řítí, jen jsem vnímala zvyšující se rychlost jízdy. Udělalo se mi špatně. Snažila jsem se ho boucháním ruky přimět k zastavení, zatímco tou druhou jsem se pevně držela, což si on však prý vyložil jako můj projev nadšení z rychlé jízdy.

Hned po příjezdu k jeho známým a nezbytném uvítacím ceremoniálu jsem se hostitelů optala, zda se v neděli mohu navrátit nazpět autobusem nebo vlakem, kde je nejbližší autobusové nebo vlakové nádraží a chtěla znát i častost spojů.

Nakonec mě přibrala do auta jiná manželská dvojice jedoucí naším směrem.

Lada

Zpočátku se ve mně vzteky vařila krev. Viděla jsem rudě. A ani jsem se jít takhle potmě sama domů nebála.

Teď, jak adrenalin postupně vyprchává, se mě zmocňuje panika. Začínám být víc a víc neklidná z představy, jaký kus cesty domů mě ještě čeká a co vše by se mi za tu dobu mohlo stát. A to nejhorší úsek mám teprve před sebou. V zástavbě určené k demolici se prý po nocích sdružují lecjaké pochybné existence.

Lituju, že jsem měla potřebu tak demonstrativně ze Sašova bytu vyběhnout. Stačilo, ještě, než jsem nadobro opustila byt, jakkoliv zareagovat na jeho slova: „Lado, neblázni. Kam chceš takhle sama v noci jít pěšky?“

A mohla jsem u něj dál zůstat se ctí. I po tom všem, co jsem mu řekla.

Ještě s rukou na klice mě přemlouval, ať zůstanu do rána, protože není dobrý nápad potulovat se sama nocí, když poslední tramvaj už nejspíš nestihnu. V tom všem měl pravdu.

Jenže ta možnost prásknout mu po tom všem razantně dveřmi před nosem se škodolibým záměrem udělat mu tím v paneláku reklamu a probudit jeho nejbližší sousedy, které se mi nepodařilo vzbudit svým zvučným hlasem, byla příliš lákavá.

Své opovržení Sašou jsem doprovodila slovy, že s někým takovým, jako je on už nebudu pohromadě ani minutu navíc. Svá poslední slova jsem pronesla velmi hlasitě a teatrálně už na společné chodbě s ostatními byty.

Ještě na schodech jsem si připadala jako hrdinka z romantického filmu, ale už před vchodem, kde mě pohltila atmosféra nevlídného nočního města jsem zapochybovala, zda za své gesto nezaplatím příliš velkou daň. To už nebylo cesty zpět, jen vpřed, pokud jsem se nechtěla vrátit poníženě s prosíkem.

Na tramvaj už nemělo smysl ani běžet, zrovna přijížděla do zastávky, když jsem vyšla ze vchodu. Jak mám zkušenost, tak řidič by stejně nečekal, ani kdyby mě viděl utíkat. Nechala jsem to být s tím, že mám svou hrdost.

A teď bych to vše nejraději vrátila zpět. Zůstala se Sašou v jeho pronajatém bytě, dokud se nerozední. Nebo alespoň běžela ze všech sil namísto svých zbytečných moralistických průpovídek, abych se domů mohla svézt tramvají.

Kolem mě prosvištěla sanitka a za ní dvě policejní auta se zapnutými majáky.

Saša by mě možná i naposledy odvezl autem. Bohužel hned po našem příchodu dle zaběhnuté zvyklosti odstřihl růžek krabicového vína a postupně jsme mezi mazlením vyprázdnili společnými silami celý obsah krabice. Ani já tak nejsem zcela střízlivá. Žaludek mi tráví kromě podřadného vína i slané buráky a brambůrky. Takový náš malý skromný rituál při každém shledání, po němž pokaždé následovalo milování, vyjma dnů, kdy jsem měla menstruaci. I dnes jsme se spolu milovali. Naposledy.

Dřív nebo později jsem se musela o Sašově manželce a zatím nenarozeném dítěti dozvědět, třebaže mi manželku dokázal bravurně utajit celé tři roky. Za týden bychom oslavili výročí seznámení, kdyby... Rozejít se s někým na den dětí, když